

„И ний сме дали нещо на светът”

(есе)

Има едно място на този свят, където слънчевите лъчи нежно гаят величествените зелени хълмове, а в долините под тях почиват забравени царе и далечни цивилизации. Място, където вековните гори тихо шептят имената на всемогъщи воители, дали живота си в името на отечеството. И отекват стъпки. И лекият ветрец навява спомени за славното минало... Това райско кътче е моята родина – България.

Омайната красота на тази „земя като една човешка длан”, земя, дала живот на безчет юнаци и превърнала се в духовно и културно средище на Балканите, ме кара да си повтарям: „И ний сме дали нещо на светът”. . В такива моменти дъхът ми спира и се чувствам горда от това, че съм българка. Макар и малка по размери, нашата героична България е белязана със славно минало и допринесла на света със своите рожби и техните векови дела.

Много са авторите, които са се опитвали да опишат тази неземна красота. Но тя не може да се опише, тя трябва да се почувства. Българската природа... тя пленява сетивата, пленява умовете, завладява емоциите и поражда любов в сърцата. Малко са местата по света, които могат да се похвалят с такова великолепно майсторство, с такъв шедьовър от най-големия художник – Майката Природа. България е едно живописна картина, една палитра от божествени чудеса. Няма българин или чужденец, който да не се прекланя пред нейната красота – пред медните житни класове и безширните зелени поля на север и необятната морска шир на изток. А величествените букови гори... те те карат да настръхнеш, да се замислиш възможно ли е наистина да съществува тази райска земя. Стара планина, Рила и Родопите са едни от кътчетата на нашата родина, които ме опияняват, поглъщат цялото ми човешко съществуване.

Тези омайващи места преди векове са били населявани от нашите предшественици – велики ханове, князе и царе, книжовници, воители и юнаци жертвали се заради любимата и вечна България. С всяко вдишване и издишване, с всяко поемане на глътка въздух усещам тяхното присъствие. На тях дължим своята древна и богата култура. И ако сме дали още нещо на света, то това е определението за могъщество и сила – България е най-древната държава в Европа, основана през 7 век от великия хан Аспарух. Тя се свързва с имената на знаменити владетели като Борис I, Симеон Велики, Иван Асен II. През всички тези векове нашата родина изживява множество възходи и падения, но никога не се пречупва. Нашата България е единствена по рода си – тя е дом на множество културни паметници от миналото, тук се намират и останките от античните градове Августа Траяна, Тримонциум, Улпия Ескос. А най-старото златно съкровище в света, датиращо от над 6000 години, не е намерено някъде другаде, а точно тук, в България, в ослепителния черноморски град Варна .

Всичко това показва голямото значение на малка България в големия свят. Всяка една частица от нашата страна е ценен източник на информация, който ни помага да опознаем нашите предшественици, обичаи, култура и минало. Минало, в което велики български личности творят велики дела. Така България се слави със своите изобретения като блестящ пример за това е българинът Джон Атанасов, който допринася за развитието на технологиите след създаването на първия компютър, превърнал се в машината на 21 век.

Но на света сме дали не само изключителни исторически паметници и открития, дали сме и своята писменост на всички славянски народи. Едва ли има някой, който да не знае името на братята Кирил и Методий, създатели на славянската азбука. Този преломен момент в нашата история ни вдъхва гордост и самоувереност. Тяхното дело е едно от най-значимите в историята на България – със създаването на „Словото, що кърми душите човешки,/Слово, що укрепва сърца и умове“, започва да се оформя и българската нация. Спасявайки делото на братята и продължаването на дейността на техните ученици в България, благодарение на Борис I, нашата страна си заслужила признанието на всички славянски народи.

Това е моята държава – вечни букови гори, красиви долини, славно минало и „родна реч, омайна, сладка“. Нашата малка България се превръща в книжовно средище, от което тръгва духовното и културно развитие в цяла Европа. Затова ще кажа: „И ний сме дали нещо на светът“!

Виктория Николаева Йорданова

гр. Плевен

СОУ „Иван Вазов“ X^o клас